

Eskaaderi Saimaalle

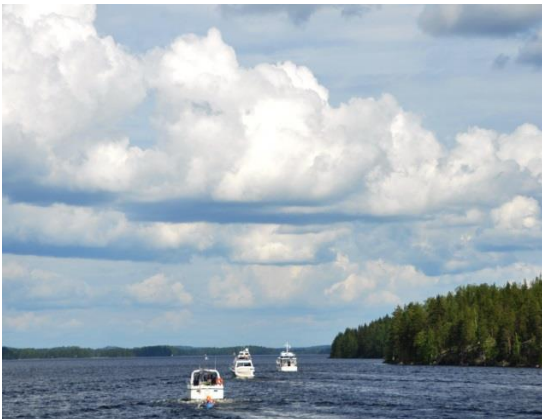
Michael Eidam

Kuusi venettä kokoontuu 23.6. Kotkassa (Christine, Elisabeth, Jasmiina, Meri-Neppis, Primavera ja Rumbalotte), lähtee seuraavana päivänä Santioon ja saapuu sinne ukkosen ja sateen saattamana.

Rajavartioston tarkastukset sujuvat nopeasti, mutta kun seuraavana päivänä tuulee liikaa ja päätämme jäädä vielä päiväksi laiturille, tulee vähän sanomista. 26.6. lähestymme yhtenä letkana Viipurin lahtea, venäläiset tarkistavat meitä partioveneistä käsin, ja nautimme kohta Saimaan kanavan hyvin toimivista suluista ja maisemista. Osa veneistä yöpyy Nuijamaalla, osa jatkaa suoraan Lappeenrantaan. Siellä on parhaillaan kansainväliset markkinapäivät.

Voi tarkistuttaa sähkölaskunsa, solmia uusia kännykkäsopimuksia tai ostaa eri maiden ruokaerikoisuuksia. Ensimmäiset muikut maistuvat, mutta ne häviävät kyllä myöhemmin Savonlinnan ja Kuopion tarjonnalle. Ensimmäinen aurinkoinen päivä vie meidät Puumalaan ja sieltä 30.6. eteenpäin Savonlinnaan. Sillä matkalla vettä lentää ympäri Rumbalotten konehuonetta, mutta onneksi sen aiheutti vain haljennut käyttöveden pumpun letku, josta vesisuihke osui moottorin jäähdytysveden pumpun hihnaan, joka taas jakoi sen tasaisesti ympäristöön.

Kaksi päivää myöhemmin matka jatkuu Haukiveden yli pittoreskille Oravin kanavalle. Jokainen tavallaan:

Siitä eteenpäin pujotellaan vastavirtaan ahtaita mutkia pitkin läpi repäläisen saarimaailman. Pilpakanavan ja Vääräkosken kanavan sulkujen jälkeen kiinnitymme idyllisen Kermankeitaan laituriin. Sauna maistuu illalla.

Ravintolassa nautitun hyvän aamiaisen jälkeen on tavoite Valamon luostari. Vain 20 mailin matka, mutta välissä 8 sulkua, mukaan lukien Varistaipaleen kanavan sulkuporras. Siellä joudutaan odottamaan tunti verran, kun soutueskaaderi Valamosta Säynämöön tulee vastaan. Taivallahden kanavan sululla on tekninen ongelma ja sen jälkeen pääsee vielä matkustajalaiva Sergeij ohitsemme. Valamon laiturilla olemme yksin, kunnes myöhään illalla 2 paikallisvenettä ihmettelee veneitten paljoutta. 4.7. aamupäivällä koko porukka tutustuu luostariin ja sen ympäristöön. Valamo oli eskaaderin yhteinen päätavoite, tästä eteenpäin venekunnat ajavat omien aikataulujen ja suunnitelmien mukaan aina välillä taas tavaten toisiaan.

Primavera ja Rumbalotte jäävät sulkujen laskemisen jälkeen läheiselle Palokin laiturille, lämmin ja aurinkoinen päivä. Kävellään metsässä, tutustutaan Ronttopuiston kahvilassa olevaan mielenkiintoiseen sahamuseoon ja joku vielä jatkaa matkaa Lintulan luostarille.

6.7. jatkamme matkaa kohti Kuopiota, jonne johtaa "pitkä suora" monipuolisten saarten ohitse. Maljalahden satamassa kuusi eskaaderivenettä tapaavat illalla uudestaan. Sää muuttuu yöllä melko syksyiseksi, iltapäivällä alkaa sataa seuraavaan aamuun saakka. Kun näkyvyys paranee aamulla, lähdemme Kallaveden saariston läpi Leppävirralle Kalmalahden vierassatamaan, jonne myös Primavera ja Elisabeth tulevat.

Primavera jää nyt kotisatamaansa Varkauteen. Elisabethin kanssa matka jatkuu kolmen yhdyskanavan kautta Taipaleen sulkukanavan laiturille, jonne illalla myös Jasmiina ja Meri-Neppis saapuvat. Käymme kanavamuseossa ja kun tämä on viimeinen ilta, ennen kuin me Elisabethin kanssa suuntaamme itään, nautitaan saunasta pitkään.

Aamu alkaa sulutuksella Unnukalta Haukivedelle. Kansallispuiston Linnansaaren jälkeen käännyimme itään Haponlahden kanavalle. 47 mailin matkalla tulee vain kourallinen veneitä vastaan, sen sijaan useita puulauttoja. Hyvin suojainen yöpymispaikka löytyy Savonrannasta, satamassa ravintola ja kaupat lähellä.

11.7. Orivedellä ja Pyhäselällä vastainen koillistuuli nostaa hetkeksi lyhyitä jyrkkiä aaltoja. Jäämme Pielisjoen suulle Jokiaseman satamaan, josta löytyy hyvät palvelut. Keskustaan on noin 20 minuutin matka kauniin puistoalueen läpi. Siltä matkalta löytyy Christine, joka on aikaisemmin mennyt melko ahtaalle kaupungin laiturille ilman palveluja.

Christine lähtee aamulla takaisin länteen, me vietämme päivän vielä Joensuussa. Ohjelmassa on taidemuseo, paikalliset herkut torilta, käsityöläisten putiikit ja Joensuun kaunis kirkko. 13.7. alkaa jokimatka Pielisjokea pitkin Suomen neljänneksi suurimmalle järvelle, Pieliselle. Joensuussa on avattava 5 kuudesta sillasta, se tapahtuu ilman viivästyksiä. Molemmat isot sulut, Kuurna ja Kaltimo, toimivat hienon pehmeästi, siitä on helppoa mennä. Jäämme yöksi isolle laiturille Uimaharjussa. Pohjoistuuli kertoo, että niemen toisella puolella on paperitehdas, vaikka rahahan ei haise! Keskustaan on kilometrin matka; sieltä löytyy 2 kauppa, kioski, kahvila, pankki ja apteekki ja rakenteilla oleva uusi koulu. Mitä muuta tarvitaan?

Seuraavana aamuna 10°C ja tyyntä. Odotamme 20 minuuttia katu- ja rautatiesiltojen avaamista, sen jälkeen olemme Pielisellä. Välillä tulee aurinko esiin ja peilaa pilvet järven pintaan. Kohta näkyy Kolin kumpuilevat mäet, jotka antavat maisemille aivan uuden profiilin Saimaan metsäisiin reitteihin verrattuna. Kolmen tunnin ajon jälkeen pääsemme Kolin ala-aseman jyrkälle laiturille. Satamamestari Mika on iloinen, kun sinne eksyy ja antaa hyviä neuvoja. Niin, me emme nähneet koko matkalla yhtään muuta venettä.

15.7. ajamme tuolihissillä Kolin yläasemalle ja käymme Kolin eri huipuilla. Jokaiselta on hienot näkymät järvelle. Ansaitun hotellilounaan jälkeen kävelemme metsän läpi Kolin kylään ostoksille ja taikaisin veneille. 16.7. aamulla sininen taivas ja aurinko, peilinkirkas järvi. Nautimme rauhallisesta menosta – taas yksin – Paalasmaalle, josta löytyy laiturilla ja lomamökkialue palveluineen. Iltapäivällä alkava sade muuttaa suunnitelmamme kiivetä tämän Suomen korkeimman saaren huipulla olevalle näköalatornille.

Paalasmaalta matka jatkuu Nurmekseen, taas ajetaan yksin, täällä on tilaa. Suurella laiturilla ei ole yhtään vierasvenettä. Olemme päässeet matkamme pohjoisimpaan kohtaan. Ilmoitustaulun mukaan ensimmäinen päivä on ilmainen, toisesta maksetaan uimarannan vieressä olevaan kioskiin. Syömme turkkilaisella kebabia ja pizzaa ja teemme kaupunkikierroksen. Paljon vanhoja hyvin hoidettuja puutaloja, Suomen viidenneksi suurin kirkko, koivujen reunastamia katuja. Elisabeth lähtee seuraavana päivänä Enoon, nyt Rumbalotte on enää yksin liikkeellä. Yö oli kylmä, paksu aamukaste peittää veneen, tästä saa nopeasti pikaisen pintapesun

aikaan. Otamme pyörät esille ja poljemme Bomban karjalakylään. Takaisin veneellä kuuluu yhtäkkiä kova paukku. Kestää aikansa ennen kuin selviää, että Ullan pyörästä oli räjähtänyt rengas.

Matkalla Lieksaan lievää sadetta, sumua ja dramaattisen näköisiä pilvimuodostelmia, kun aurinko tulee esiin Vapaa-ajan satamassa joudumme pohjamutaan, kun yritämme liian suoraa reittiä laiturille. Laituri on melko heppoinen, mutta siellä on kuitenkin yksi vapaa poiju. Kunnes huomaamme, että se on irti ja me raahamme sen mukaan laiturille. Onneksi löytyy joen rannalta jyrkempi laituri, mihin yleensä kiinnittyvät vuorovene Lieksan ja Kolin välillä, mutta se on rikki eikä liikennöi tänä vuonna lainkaan. Rannalla on juuri uskonnollinen tilaisuus, saamme ilmaisen musiikkiesityksen.

Tänään on viimeinen päivä Pielisellä. Vaihtelevat ilmat ja taas niitä uskomattomia pilvemuodostelmia. Uimasalmen sillalla pitää taas odottaa 15 minuuttia, kunnes voimme jatkaa Enoon. Laiturilla olemme yksin, kuten tavallista. Kansainvälistä meininkiä illalla, kun syömme paikallisessa kebabravintolassa intialaista ruokaa. 21.7. taas joen isot sulut mukavasti alaspäin. Kaikki Joensuun sillat avautuvat ennakoilmoituksemme jälkeen ilman odotusta, mikä on siinä virrassa oikein mukavaa.

22.7. on lepopäivä. Vuokraamme auton ja käymme Liperin Ylämyllyn Pärnätuvassa. Siellä vietti kapteeni 1968 kahdeksan viikkoa kesäleirillä ylioppilasvaihdon järjestämänä. Ympäristö näyttää tutulta, mutta armeijan silloinen alue on muuttunut omakotialueeksi ja Pärnävaaralla on syntynyt ampumahiihtostadion. Varmuuden vuoksi tarkistamme vielä Liperissa pienvenesatamaa, eihän sitä tiedä, jos sinnekin olisi joskus menossa. Joensuun torilla nautimme päätteeksi taas Marttojen karjalaisia piirakoita munavoilla ja käymme ostoksilla. Joensuusta matkaamme 17 mailia Paksuniemeen, vaihteeksi näkyy nyt taas muitakin veneitä. Hyvät laiturit, paljon tilaa, mukava ravintola. Vain saunassa lämpötila ei nouse yli 50 asteen. Ravintola maksaa saunamaksun pyytämättä takaisin ja tilaa juuri käyneen huoltomiehen uudestaan töihin.

Primavera ilmestyy yllättäen satamaan, riittää juttukavereitakin

Aurinko ja sade vaihtelevat keskenään, sade voittaa. Olimme menossa Linnanvuorelle, mutta ei tässä säässä. Hyypiänniemeltä löydämme kunnollisen laiturin, rannassa vanhan meijerin rakennukset, kahvila on suljettu. Myöhään illalla tulee vielä purjevene laiturille. Tilaamme Savonlinnasta oopperalippuja, ohjelmassa on moderni versio La Traviatasta. Aamupäivällä on pilvistä, mutta tullessamme kasinorantaan paistaa aurinko ja on lämmintä. Torilla maistuu muikut ja illan esitys miellyttää meitä. Seuraavana päivänä sataa melkein taukoamatta. Nopeat ostokset ja muuten on lepopäivä. Kun

Olavinlinnan kiertäminen Kyrökosken virrassa nostaa aamulla sopivasti adrenaliinitason. Kallioseinien ympäröimä kapea reitti johtaa Partalan saaren ympäri, päivän kohde on Pisamalahden linnavuori. Laiturilla on vain 3 paikkaa, kaukaa katsottuna kaikki varattu. Kun tulemme lähemmäksi yksi veneistä lähtee ja saamme sen paikan. Jyrkät puuportaat vievät kalliohuipulle, mistä on mahtavat näkymät. Aamulla käymme Puumalassa tankkaamassa ja jatkamme sieltä Sahanlahteen, missä tavataan Marinereiden uusi jäsen Matti. Kun Matin veneilyhistoriaa on käyty ensiksi Sahanlahden hyvän ravintolan terrassilla ja sitten Matin veneessä läpi, voimme luovuttaa hänelle Marineritunnukset ja toivottaa tervetulleeksi. Eskaaderilaisten lukumäärä tuplaantui. Seuraavana päivänä käymme yhdessä Ristiinan Pursiseuran saaripaikassa Korkia-saaressa. Matkalla sinne pistäydymme varsinaisessa piilopaikassa, Äyrätsalon pullonpohjassa. Kapea ja matala aukko johtaa täysin suojattuun lahteen, veden syvyys sisällä 5 m. Kiinnitämme veneet yhteen ja pidämme ansaitun kahvitauon. Ilta saarella kuluu saunassa ja grillin ääressä.

Matka Lappeenrantaan kestää 6,5 tuntia. Nyt täällä on rauhallista, voimme nauttia mukavasta kaupungista. Valmistaudumme kanavaosuutta varten kaikkine papereineen ja katselemme säätietoja. Ne eivät lupaa oikein hyvää, useampana päivänä kova lounaistuuli työntää aallot Suomenlahden pohjukkaan. Päätämme vierailun Saimaalla illallisella ravintola Wolkoffissa. 1.8. olemme Saimaan kanavalla. Välillä pääsemme suoraan sulkuun, välillä joudumme odottamaan. Brusnitchnoen sululla jäämme yöksi yläportin vieressä olevalle laiturille ja seuraamme vilkasta rahtilaivojen liikennettä.

Herätessämme sulkua on jo ylhäällä ja näyttää vihreää. Ei muuta kuin liikkeelle. Tullipaperit ojennetaan alhaalla kuten tulomatalla pysähtymättä. Viipurin lahdella 5 – 8 m/s tuulta, ei aaltoja. Se muuttuu nopeasti kun tullaan avomerelle, 12 – 14 m/s tuulta ja aallot edestä sivulta. Vettä tulee pilssiin ja pilssihälytys huutaa häiritsevästi. Onneksi se ymmärtää, ettei tässä huutaminen auta ja lopettaa toimintansa kahden tunnin jälkeen. Keli oli sen verran epämukavaa, etteivät venäläiset partioveneetkään lähteneet satamasta katsomaan meitä läheltä.

Kello 14.45 olemme Santiossa . Kestää vähän, ennen kuin saamme veneen sivutuulta vastaan kiinni laituriin. Heti sen jälkeen ilmestyvät rajaviranomaiset ja toivottavat meidät tervetulleeksi .

Saimaan eskaaderi porukalla ja ilman on päättynyt. Meille se tarkoitti yli 700 mailia uusia maisemia ja kokemuksia. Sinne voisi joskus mennä uudestaan.

Mike